

EL GORG NEGRE DE GUALBA

El Gorg Negre de Gualba és un dels indrets llegendaris més populars del Montseny. Moltes històries de bruixes comencen i acaben en aquest punt, potser pel color fosc de les seves aigües, potser per la seva ubicació al peu de la muntanya. Sigui com sigui, aquest indret ha recollit moltes pors de l'imaginari popular. En la història que presentem a continuació s'explica, a més a més, la forma més habitual de posar remei a aquests mals de bruixes, que és amb la intervenció de l'Església.

Al terme de Gualba, cada dos per tres el cel portava unes tempestes que eren la ruïna del poble: llamps, trons, vent i la fúria de les pedregades, que ho aixafava tot. La gent de Gualba començà a creure que les tempestes eren alguna cosa més que una simple tamborinada. Allò feia ferum de bruixes. I no s'equivocaven.

Tothom començà a estar atent als senyals de la natura i a poc a poc van anar lligant caps. Sempre, abans de les tempestes, del Gorg Negre naixien fils de boira que s'enfilaven muntanya amunt fins a fer créixer aquell núvol malestruc. Aquella n'era la prova: les tempestes les alçaven les bruixes i els bruixots que es banyaven, des de sempre, a les aigües fosques del Gorg Negre.

El rector de Gualba, va voler posar-hi remei. Va agafar una creu de ferro i aigua beneïda i va fer camí cap al Gorg Negre amb tots els feligresos al darrere en processó. En arribar a l'indret, les aigües ja bullien pel rau-rau de les bruixes, que veien les intencions del capellà. El rector de Gualba, va alçar el braç i amb tota la seva força va aspergir aigua beneïda per les pedres del gorg. Quan l'aigua del rector tocà l'aigua endimoniada, els feligresos quedaren esgarrifats dels xiscles de les bruixes i els bruixots que amb aquella benedicció quedaven fermats per sempre més al fons de l'aigua.

El rector feu clavar la creu al cim de la muntanya on abans es formava el núvol negre. Sembla ser que des de llavors mai més ningú no ha vist ni bruixes ni nuvolades ni Gualba ha tornat a patir pedregades. Però tothom sap que, de ben a prop, en l'ombra de les aigües encara s'hi endevina el rostre fosc de les bruixes atrapades.